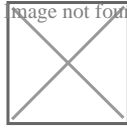

Ο σύγχρονος ρόλος της Ορθοδοξίας στη Δύση

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Παρουσιάζουμε σήμερα την απάντηση στην τελευταία ερώτηση, από την αποκλειστική συνέντευξη που έδωσε στην “Πεμπτουσία” η γνωστή Βιοηθικολόγος *Cornelia Delkeskamp-Hayes*, και δημοσιεύεται εδώ σε μετάφραση της συνεργάτιδός μας Φιλοθέης, η οποία αφορά το ρόλο που καλείται η ορθόδοξη πνευματικότητα να παίξει στη σύγχρονη δυτική πραγματικότητα.

“Πεμπτουσία”: Ζείτε στη Γερμανία και ταξιδεύετε σ’ ολόκληρο το Δυτικό κόσμο. Πώς βλέπετε το ρόλο που μπορεί να διαδραματίσει η Ορθοδοξία στη Δύση σήμερα;

“Cornelia Delkeskamp-Hayes”: Η ερώτησή σας περιέχει μια μικρή πρόκληση. Την πρόκληση να σκεπτόμαστε ότι η Ορθοδοξία «σήμερα» έχει διαφορετικό ρόλο να παίξει στον «Δυτικό κόσμο» απ’ αυτόν που διαδραμάτιζε πάντοτε και παντού. Δηλαδή να εντάσσει Εντός της Εκκλησίας αυτούς που είναι εκτός και να βοηθά τους «εντός» να ζήσουν σύμφωνα με το κάλεσμα τους προς τη ζωή «ως μέλη της Εκκλησίας».

Φυσικά η ερώτησή σας είναι σχετική. Υπογραμμίζει τις ειδικές δυσκολίες που

δυσχεραίνουν τους Ορθόδοξους Χριστιανούς στο να εκπληρώσουν την αποστολή τους σήμερα στη Δύση. Ζούμε σ' ένα μεταχριστιανικό κόσμο, ο οποίος βρίσκεται στη διαδικασία εγκατάλειψης των χριστιανικών του βάσεων. Επομένως αυτοί που βρίσκονται εκτός Εκκλησίας νομίζουν ότι γνωρίζουν όλα όσα απορρίπτουν για τον Χριστιανισμό. Ενώσω περνούν καλά, παραμένουν στις γήινες ανέσεις τους. Όταν αρχίζουν τα δύσκολα, η μακραίωνη συνήθεια αντιπάθειας προς όλους όσοι προσφεύγουν στη θρησκεία για προστασία, τούς καταπνίγει την ικανότητα να ζητήσουν τη βοήθεια του Θεού.

Από την άλλη, οι περισσότεροι απ όλους όσοι ομολογούν τον Χριστό, έχουν εγκαταλείψει τον Χριστιανισμό και λατρεύουν τα δικά τους μη-φωτισμένα αισθήματα και απόψεις. Όλοι οι άλλοι που διατηρούν ακόμα δεσμούς με τις ενορίες τους είναι τόσο άνετα ενσωματωμένοι στο ενοριακό δίκτυο, ώστε τους φαίνεται πολύ δαπανηρό από κοινωνικής απόψεως το κυνήγι του πληρώματος της χριστιανικής ζωής.

Οι κυρίαρχοι Χριστιανισμοί της Δύσης, πλαισιωμένοι από το πνεύμα του Διαφωτισμού, δεν ομολογούν συστηματικά πίστη στην Αγία Τριάδα, στη Θεανθρώπινη φύση του Ιησού, ή στη σωματική του Ανάσταση. Οι πιστοί τέτοιων Χριστιανισμών ειλικρινά πιστεύουν ότι το να ακολουθούν τον Χριστό αγαπώντας τον πλησίον τους είναι ισοδύναμο με το να προστρέχουν στις ανάγκες του πλησίον ή να διακηρύττουν ότι τέτοιες ανάγκες οφείλουν να παραχωρούνται από την κοινωνία. Αδιαφορούν για τις αιώνιες ανάγκες του πλησίον ή τις δικές τους. Βρίσκονται πάντοτε υπό τον πειρασμό να συγχέουν τον Χριστιανισμό με την προώθηση της κοινωνικής δικαιοσύνης, όπως ο δαιμονικός χαρακτήρας του *Μεγάλου Ιεροεξεταστή* του Ντοστογιέφσκι, που έχει τόσο καλά περιγραφεί. Αυτός ο χαρακτήρας συνήθως δεν παρουσιάζεται ως «κακός».

Αντίθετα κρύβεται πίσω από μια πολιτική η οποία αποπροσανατολίζει από το καθ' εαυτό καλό. Οι Χριστιανοί του Διαφωτισμού έχουν εγκαταλείψει την ιδέα της Κρίσης στο τέλος των αιώνων. Μιας Κρίσης που σχετίζεται με το πώς ζουν και πώς πεθαίνουν. Γι αυτό τέτοιοι Χριστιανοί είναι ανίκανοι να αντιμετωπίσουν τις δυστυχίες που έρχονται σ' αυτούς και στους άλλους ως ένα κάλεσμα αγάπης από το Θεό για μετάνοια. Με το να θεωρούν ότι όλοι οι άνθρωποι είναι άμοιροι ευθύνης ενώπιον του Θεού, μένουν ευάλωτοι στον πειρασμό να θεωρούν τέτοιες δυστυχίες ως αντίθετη απόδειξη της ενεργούς αγαθότητας του Κυρίου και τελικά της ίδιας της ύπαρξής Του. Τότε το κοινωνικό κράτος έρχεται να γεμίσει το κενό.

Αυτοί οι καλοπροαίρετοι Χριστιανοί δεν αναγνωρίζουν πια ότι η βοήθεια γι' αυτούς και για τους άλλους χρειάζεται την προτροπή του ίδιου του Χριστού για «νηστεία και προσευχή». Αντιστέκονται στην ιδέα ότι ο άνθρωπος πρέπει να μάθει

αυτές τις δύσκολες τέχνες μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και υπό την καθοδήγηση κάποιου με εμπειρία. Με την άρνησή τους να αποδεχτούν αυτήν τη βοήθεια, τέτοιοι Χριστιανοί εγκρίνουν σιωπηρά το σχέδιο που κόστισε στους προπάτορές μας τον Παράδεισο: Θέλουν να ξεχωρίζουν το καλό και το κακό μόνοι τους, έξω από την υπακοή στο Θεό. Ακόμα και αν κάποτε ανεχτούν την ιδέα τέτοιας υπακοής, αρνούνται να έχουν πρόσβαση στην ουσία της υπακούοντας στους ιερείς τους. Διατηρούν μια βαθιά υποψία για την πνευματική πατρότητα και προτιμούν καθοδήγηση από τους θεραπευτές, τους φίλους ή τις ιστοσελίδες και τα περιοδικά.

Περίληπτικά: Η Δύση είναι όπως τη «γη του πυρός» για το Χριστιανισμό: όσοι την απορρίπτουν θεωρούν το διαστραφέν Δυτικό μέρος ως ολόκληρο. Μειώνουν την Ορθοδοξία ως ασυμβίβαστη με τις κοσμικές τους αξίες που έχουν καταστεί μια παρένθετη θρησκεία. Αυτοί που επιβεβαιώνουν τον Χριστιανισμό στο πολιτισμικό τους περιβάλλον είναι αποφασισμένοι να διακηρύττουν ότι οι διψασμένες ψυχές τους είναι απόλυτα αυτάρκειες.

[Συνεχίζεται]